

Írta: **L. Tom Perry elder**
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Áron papsága

A papság, melyet viseltek, különleges ajándék, mert maga az Úr adta. Használjátok, magasztaljátok fel, és éljeteztek rá érdemesen.

Amikor 25 éve általános konferencián beszéltem, szemléltetőszkózt is hoztam magammal, akit magam mellé állítottam – legidősebb unokámat. Nem sokkal korábban kapta meg az ároni papságot és rendelték el diakónussá. Megragadtam a lehetőséget, hogy szóljak hozzá az ároni papság elnyerésének fontosságáról.

Azt mondtam neki:

„Nem nagyon örülök a világban uralkodó állapotoknak, amelyekkel te és a hozzád hasonló fiatal férfiak a felnőtte válás szerepkörének felvállalásakor szembesültök. Míg mi, idősebbek, korunknál és helyzetünkön fogva hatással lehettünk volna a világra, szerintem cserbenhagytunk titeket azzal, hogy hagytuk idáig fajulni a dolgokat. Ebben a helyzetben sok olyan emberrel találkozol majd, akiket nem a hagyományos értékek tiszteletére neveltek, illetve akik nem is ismerik azokat. Ez bonyolultabbá és szélsőségesse teszi a kortárs csoport hatását.

Behoztuk otthonainkba a rádiót, a lemezjátszót és a televíziót. Bár mindegyik szórakoztathatna építő módon is, amit rajtuk keresztül hallunk és látunk, nem olyan jellegű, hogy inspirálja

és biztassa a fiatal férfiakat. Sőt, a műsorok nagy része inkább lealacsonyít. Saját otthonunkban egyetlen gombnyomás elpusztíthatja bennetek azt, ami érzékeli, hogy mi a jó és mi a rossz” (“I Confer the Priesthood of Aaron,” *Ensign*, Nov. 1985, 46).

Minél inkább változnak a dolgok, annál inkább ugyanolyanok maradnak – a technológiát kivéve. Kísértést érzek arra, hogy megkérdezzem az ároni papságot viselő fiatal férfiakat, vajon tudják-e, mi az a lemezjátszó. Akik nem tudják, azoknak elmondom. Ehhez mentünk oda annak idején a nappaliba, hogy bekapcsoljuk és zenét hallgathassunk. Képzelték csak el! Nekünk kellett odamennünk ahelyett, hogy mindenhová magunkkal vittük volna!

Unokámnak, Terrynek, négy tanulságot is levontam az ószövetségi Dániel történetéből. Felszólítottam őt, hogy (1) őrizze meg teste egészségét és tisztaságát; (2) művelje az elméjét és váljon bölcsészé; (3) legyen erős és álljon ellen a kísértésnek akkor is, ha tele van vele a világ; és (4) bízson az Úrban, különösen akkor, amikor szüksége van a védelmére.

E szavakkal zártam Terrynek adott

tanácsaimat: „Ezek a szentírásbeli történetek soha nem kopnak el. Éppen olyan izgalmasak lesznek, amikor diakónusként, tanítóként, papként, misszionáriusként, házitanítóként, az elderkvórum elnökeként vagy bármilyen minőségben olvasod, amire az Úr elhív. Arra tanítanak, hogy legyen benned hit, bátorság, embertársaid iránti szeretet és önbizalom, és hogy bízz az Úrban” (*Ensign*, Nov. 1985, 48).

Boldogan jelentem, hogy Terry hű maradt a 25 éve kapott megbízáshoz. Később megkapta a melkisédeki papságot, tisztes missziót szolgált, és most az elderek kvórumának elnökeként szolgál, és természetesen egy gyönyörűszép leány büszke apja.

Sok minden változott az elmúlt huszonöt év alatt. Sok unokám felnőtt és saját gyermekei vannak. Idén nyáron lehetőségem volt arra, hogy papságviselő körében állva kezeimet legidősebb dédunokám fejére tegyem, miközben édesapja reá ruházta az ároni papságot. Bár a dédunokám nincs itt, hogy most mellém álljon, szeretném hozzá intézni a szavaimat, és mindazon csodálatos fiatal férfihoz, akik viselik az ároni papságot.

Az ároni papság elnyerése nagyon különleges áldás. A történelem is jegyzi azt a dicső napot, amikor a papság visszaállított a földre, és újra feljogosította az embert arra, hogy szent papsági szertartások végzése által Isten megbízottjaként cselekedjen. 1829. április 5. napján Oliver Cowdery megérkezett Joseph Smith otthonába a pennsylvaniai Harmonyba. Oliver megkérdezte Joseph Smith prófétától, hogy halad az ősi feljegyzés, A Mormon könyve lefordításának munkája. Meggyőződve a munka isteni voltáról, beleegyezett, hogy írnokként szolgáljon a fordítás befejezéséig. A fordítás munkája gyorsan haladt azt követően, hogy Oliver írnoknak állt.

1829. május 15-ére Joseph és Oliver 3 Nefi könyvéig jutottak. A nyugati féltekére ellátogató feltámadt Szabadító története és a keresztelezésről szóló tanításai felvillanyozták őket. Amikor 3 Nefi-ben a keresztelezésről olvastak, kérdések merültek fel bennük. Mi a keresztelezés helyes módja, és kinek van felhatalmazása e szent szabadító szertartás elvégzésére? Választ kerestek erre az alapvető tanbeli kérdésre. Úgy döntöttek, hogy ima által kérnek választ, és elmentek egy közeli helyre, a Susquehanna-folyó partján. Kitérték a szívüket, és a mennyek megnyíltak előttük. Megjelent egy angyal, aki Keresztelő Jánosként mutatkozott be, és elmondta Josephnek és Olivernek, hogy a magasabb papsággal rendelkező Péter, Jakab és János irányítása alatt cselekszik (lásd Joseph Smith története 1:72).

Kezeit fejükre téve azt mondta: „Szolgatársaim, a Messiás nevében rátok ruházom Áron papságát, amely rendelkezik az angyalok szolgálattételének, és a bűnbánat evangéliumának, és a bűnök bocsánatára alámerítéssel történő keresztelezésnek a kulcsaival; és ez soha többé nem vétetik el ismét a

földről, míg Lévi fiai ismét igazlelkűségben nem ajánlanak fel felajánlást az Úrnak” (T&Sz 13:1).

Később Oliver e szavakkal idézte fel az esetet: „De... gondolkozz el, gondold tovább egy percre, milyen öröm töltötte el szívünket, és milyen meglepődve hajoltunk meg, ...amikor keze alatt megkaptuk a szent papságot” (Joseph Smith története 1:71 lábjegyzete).

Az emberiség már évszázadok óta várta Isten felhatalmazásának visszaállítását, amikor a szent ároni papság hatalma és dicsősége visszatért a földre. A Tan és a szövetségek 107. szakaszából megtudjuk, miért nevezik ároni papságnak az alacsonyabb papságot:

„A második papságot Áron papságának nevezik, mert Áronra és az ő magjára ruháztatott, minden nemzedékeiken át.

Azért nevezik az alacsonyabb papságnak, mert a magasabb, vagyis a melkisédeki papság járuléka, és hatalmában áll, hogy külsőséges szertartásokban szolgáljon. [...]

Az alacsonyabb, vagyis az ároni papság hatalma és felhatalmazása az, hogy rendelkezzen az angyalok

szolgálattételének kulcsaival, és hogy irányítson a külsőséges szertartásokban, az evangélium betűjével, a bűnbánat keresztségével a bűnök bocsánatára, a szövetségeknek és parancsolatoknak megfelelően” (T&Sz 107:13–14; 20).

Az ároni papság fiatal férfijai nemcsak annak hatalmát és felhatalmazását nyerik el, hogy papsági feladataik végzése során az Úr megbízottjai legyenek, hanem az angyalok szolgálattételének kulcsait is megkapják.

Fiatalkorban az ároni papságban, bizonyosságot tesznek nektek arról, hogy az Urat ünnepélyes szövetség kötelezi arra, hogy hithűségetek szerint megáldja az életeteket. Ha hallgattok a Szentlélek figyelmeztető hangjára és követitek az útmutatását, akkor megáldottok az angyalok szolgálattételével. Ez az áldás bölcsességgel, tudással, erővel és dicsőséggel gyarapítja az életeteket. Biztos áldás ez, amit az Úr ígért meg nektek.

Néhány hónappal ezelőtt részt vehettem egy egyházközösség böjti és biztonyságtételi gyűlésén. Az egyik biztonyságtételi ároni papsági tanácsadó volt. Biztonysága hallatán most még

jobban értékelem azt, hogy mit jelent az ároni papság viselője számára az angyalok szolgálattételének kulcsaival rendelkezni.

A tanácsadó elmesélte, milyen élményekben volt része az egyházközség ároni papságával aznap reggel. Az egyházi gyűlésekre jövet észrevette, hogy két fiatal diakónus böjti felajánlás borítékokkal járja az egyháztagnak otthonait. Felfigyelt rá, milyen szépen fel vannak öltözve vasárnapi ruhába, és milyen csendes méltósággal végzik a feladatukat. Ezt követően elkísért két papot, akik az úrvacsorával szolgáltak fizikailag és szellemileg sérült emberek otthonában. Ez a két fiatal férfi most először látogatott el ebbe az otthonba, és tanácsadójuk megfigyelte, milyen tiszteletteljesen és odaadóan végezték papsági feladatukat.

Aztán a tanácsadó elmesélt egy rövid élményt, amely nagy hatással volt rá, mert az egyik pap arra emlékeztette őt, hogy mit jelent Jézus Krisztus igaz szolgájának – szó szerint szolgáló angyalnak lenni. A gyülekezetnek vizet osztó fiatal pap olyan valakihez ért, akinek láthatóan súlyos Down-szindrómája volt. Az illető állapota miatt nem tudta elvenni a pohárkát a tálcáról, hogy igyon belőle. Ez a fiatal pap azonnal felmérte a helyzetet. Bal kezét a férfi feje alá tette, hogy inni tudjon, majd jobb kézzel elvette a tálcáról a pohárkát, és lassan, gyengéden a férfi szájához emelte. A méltánylás kifejezése jelent meg a férfi arcán – olyan emberé, akinek valaki más szolgált. Ez a csodálatos fiatal pap aztán folytatta feladatát, és a gyülekezet többi tagjának is kiosztotta a megáldott vizet.

A tanácsadó bizonyosságában elmondta, milyen érzéseket keltett benne ez a gyengéd pillanat. Azt

mondta, csendben örömkönnnyeket hullatott, mert tudta, hogy ezeknél a fiatal, törődő, engedelmes ároni papságviselőknél jó kezekben lesz az egyház.

Ezra Taft Benson elnök egyszer azt mondta: „Adjatok nekem egy fiatal férfit, aki erkölcsileg tisztán tartotta magát és hűen eljár az egyházi gyűléseire. Adjatok nekem egy fiatal férfit, aki felmagasztalta a papságát és kiérdemelte az Isten iránti kötelesség kitüntetését, és aki sascserkész. Adjatok nekem egy fiatal férfit, aki kijárta az ifjúsági hitoktatás osztályait, és égő bizonyossága van

a Mormon könyvéről. Adjatok nekem egy ilyen fiatal férfit, és én olyan fiatal férfit adok nektek, aki a misszióban és egész élete során csodákat tud tenni az Úrért” (“To the ‘Youth of the Noble Birthright,” *Ensign*, May 1986, 45).

E nagyszerű fiatal férfiak és nők szüleiként megbízunk titeket annak szent felelősségével, hogy tanítsátok gyermekeiteknek a szent papság tanait. Gyermekeiteknek korán meg kell tanulniuk, milyen áldást jelent rendelkezni az Úr örök papságával, és mit kell tenniük egyénileg ezen áldások kiérdemléseért.

Püspökök, nálatok vannak az ároni papság fiatal férfijai feletti elnöklés kulcsai, hogy tanácskozzatok velük és megtanítsátok őket a papsági kötelességeikre. Győződjetek meg róla, hogy minden olyan fiatal férfi, aki érdemes az ároni papság elnyerésére, megérti, milyen kötelezettségek és áldások járnak a papság viselésével. Segítsetek nekik már most megtanulni a papság felmagasztalását azzal, hogy fontos feladatokat adtok nekik, és segítitek őket mások szolgálatában.

Fiatal férfiak, buzdítalak benneteket, hogy életeteket az igazság és igazlelkűség alapjára építsétek! Ez az egyetlen olyan alap, mely állni fogja a próbatételeket, melyeket ez az élet tartogat, és kitart az örökkévalóságon át. A papság, melyet viseltek, különleges ajándék, mert maga az Úr adta. Használjátok, magasztaljátok fel, és éljetez rá érdemesen. Szeretném, ha tudnátok, hogy különleges és személyes bizonyosságom van annak erejéről. Oly sokféleképpen megáldotta már az életemet.

Még ma határozátok el, hogy meg fogjátok becsülni ezt a hatalmas áldást, és felkészültök az ároni papság hivatalaiban való továbblépésre – hogy diakónusok, papok és tanítók legyetek. Készüljetez fel a melkisédeki papság elnyerésének nagyszerű áldására, amelyre érdemesnek kell lennetek, mielőtt teljes idejű misszionáriusként szolgálhatnátok. Az Úrnak szüksége van rátok, hogy felkészüljetez az Ő szolgálatára, különösen arra a hatalmas felelősségre, amely evangéliumának hirdetésekor hárul majd rátok a világban. Megígérem nektek, hogy ha felkészültök az Ő szent papságának elnyerésére, szó szerint áldásokat áraszt majd a fejetekre. Ezt a tanúbizonyosságot hagyom veletek Urunk és Szabadítónk, méghozzá Jézus, a Krisztus nevében, amen. ■

Írta: **David A. Bednar** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Fogadd be a Szentlelket!

Ez a négy szó: „Fogadd be a Szentlelket!” – nem passzív kijelentés, inkább papsági felszólítás, felhatalmazott személy által kijelentett intés, hogy cselekedjünk, és ne velünk cselekedjenek.

Üzenetem annak fontosságára összpontosít, hogy törekedjünk mindennapi életünkben a Szentlélek tényleges elnyerésére. Imádkozom, hogy itt legyen velünk az Úr lelke, hogy oktasson és felemeljen bennünket.

A Szentlélek ajándéka

1839 decemberében, amikor a missouri szenteket ért bántalmakra kerestek orvoslást Washington D.C.-ben, Joseph Smith és Elias Higbee levelet írt Hyrum Smithnek: „Az Egyesült Államok elnökével folytatott beszélgetésünk során kikérdezett minket arról, hogy a mi vallásunk miben különbözött napjaink más vallásaitól. Joseph testvér azt mondta, hogy a keresztség módjában és a kézzátétellel történő Szentlélek ajándékának elnyerésében különbözünk. Minden más szempontot úgy tekintünk, hogy azok a Szentlélek ajándékához kapcsolódnak” (*Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007], 100).

A Szentlélek az Istenség harmadik tagja: lélekszemély, aki minden

igazságról tanúbizonyosságot tesz. A szentírásokban a következő elnevezésekkel utalnak a Szentlélekre: a Vigasztaló (lásd János 14:16–27; Moróni 8:26), tanító (lásd János 14:26; T&Sz 50:14) és kinyilatkoztató (lásd 2 Nefi 32:5). Az Atyától és a Fiútól érkező kinyilatkoztatásokat a Szentlélek közvetíti. Ő az Atya és a Fiú küldöttje és tanúja.

A Szentlélek erőként vagy hatalomként, valamint a Szentlélek ajándékként is kinyilvánítatik az embereknek a földön. Ezen hatalom a keresztkelés előtt is megérinthat valakit, meggyőző tanúbizonyosságot téve arról, hogy Jézus a Krisztus, a Szabadítónk és a Megváltónk. A Szentlélek hatalma által az őszinte érdeklődők meggyőződhetnek a Szabadító evangéliumának, a Mormon könyvének, a visszaállítás valóságának, valamint Joseph Smith prófétai elhívásának igaz voltáról.

A Szentlélek ajándéka csakis a megfelelő módon elvégzett és felhatalmazott személy által elvégzett keresztkelés és a melkisédeki papságot